

Marcel Galobart. Un dels darrers humanistes

Tot just una setmana després d'en Joan Cabot ens ha deixat en Marcel Galobart. Més d'un hem imaginat que fins en això han mantingut l'estreta relació que els va unir en la vida, en els seus projectes, mentre alhora ens ha envaït un cert sentiment d'orfenesa, hem perdut dos referents del nostre poble.

Dirigint-se als joves de la JAC. Jornada de Montserrat del 1961.

Amb la mort d'en Marcel, Santa Eulàlia, el Vallès i Catalunya perden un dels darrers humanistes en el sentit més ampli del terme. Per a molts ha estat el professor de llatí, de llengua i literatura o de filosofia, que considerava que tot allò que ensenyava havia de servir sobretot per créixer com a persones i que això només era possible si s'arribava a comprendre la importància de l'aprendre constantment. La seva dedicació a l'ensenyament era absolutament vocacional, al servei de tots i cadascun dels seus alumnes. No explicava el que tenia après sinó el que realment tenia aprofundit, era el professor culte de veritat.

La preocupació per l'educació la materialitzà, també, contribuint de forma decisiva en la crea-

ció de l'Escola de Segon Ensenyament La Vall del Tenes, aleshores com a regidor del primer ajuntament de la democràcia. L'aportació fou doble, des del seu coneixement de l'administració educativa per tal que s'acceptés una escola de titularitat municipal mancomunada i d'altra banda en la primera definició del que havia de ser l'ideari pedagògic d'aquella escola que no es volia que fos un institut més i que, entre altres trets, es definia com a catalana de llengua i de continguts.

Per a d'altres ha estat l'impressor acurat i escrupolós. Quan naixia l'humanisme, en el segle XV, sorgia també la impremta. Resultava estrany que a l'any 1955 es muntés una impremta a Santa Eulàlia de Ronçana, però no ho deuria ser gens en el capteniment d'en Marcel ja que aquell era el mitjà idoni per difondre la cultura. Amb el temps el prestigi d'aquesta impremta s'ha reconegut arreu de Catalunya, malgrat les dimensions i la discreció, i la raó principal ha estat la cura extraordinària de l'impressor. Com em deia fa molt poc un dels seus clients: és que sempre ens millora l'original que li lliurem.

El seu humanisme estava profundament arrelat a la fe cristiana, vertebrant així la seva vida personal i alhora impulsant-lo al compromís en l'Església i en el món. D'aquesta integració en sorgia la seva participació activa en el moviment de la Joventut Agrària Catòlica, en el Moviment Familiar Rural, a la parròquia, al Casal o en les iniciatives entorn del Santuari de Puiggraciós. Però al mateix temps a la creació de la revista Ronçana, del Butlletí de Puiggraciós o a la participació en tantes altres publicacions. En aquest sentit en Marcel fou un autèntic testimoni de la necessària i indestruïble relació entre fe i cultura.

La seva extrema discreció i humilitat el podien fer passar desapercebut, però la paraula mesurada i alhora oportuna, la profunditat de la seva reflexió i la capacitat de comunicació no deixava indiferents als qui en un àmbit o altre el van poder conèixer. Tot i que fugia de reconeixements públics, la concessió del premi Eugeni Xammar d'Omnium Cultural, per la seva tasca de difusió de la cultura, i la Creu de Santa Eulàlia per tota la seva trajectòria personal i particularment de servei al poble, honraven una vida plena de coherència. Ens convé mantenir ben viu el seu exemple.

Jaume Dantí i Riu